

Григорій Царик

Арації шаль біла...

Лірика

2011 р.

ББК 84 (4Укр) 6
Ц 186

***Щира подяка за спонсорську допомогу
у виданні цієї збірки:***

Анощенку Сергію Івановичу;
Воскобойнику Ігорю Сергійовичу;
Герман Галині Полікарпівні;
Дейнеці Марії Петрівні;
Жуковському Анатолію Петровичу;
Журбі Олександрю Олександровичу;
Зубрецькому Михайлу Петровичу;
Когуту Оресту Степановичу;
Козярчук Ользі Ігорівні;
Литвин Вірі Андріївні;
Пасеці Раїсі Василівні;
Решетицькому В'ячеславу Августовичу;
Солтису Володимирю Володимировичу;
Сусь Любові Улянівні;
Шарлоїмову Сергію Володимировичу;
Шишці Вікторії Іларіонівні;
Шкабою Олексію Терентійовичу;
Шуху Миколі Володимировичу;
Яруті Анатолію Павловичу.

Царик Г.

**Ц 186 Акації шаль біла... Лірика / Г.Царик. – Рівне:
Волинські обереги, 2011. – 124 с.**

ISBN 978-966-416-259-0

ББК 84 (4Укр) 6

ISBN 978-966-416-259-0

© Григорій Царик, 2011
© “Волинські обереги”, 2011

* * *

Акації шаль біла
На вітрі майорить,
Тріпочеться, мов крила,
Ще мить – і ввись злетить.

Та раптом никне вітер,
Неначе і не був.
Акацій білі квіти
Дарують спогад-сум.

І я лечу на крилах
Духмяної весни,
Мощу на аркуш білий
Реалії і сні...

1988 р.

* * *

Серед лісу забілили
Перші анемони,
Личка їх, іще несміло,
Ловлять сонця гони.

І нехай зима немило
Студінню сміється,
Та весну цвітінь їх біла
Жде в полян гніздечку.

І вже за короткий тиждень
Стануть снігу жмені,
І квіток віночок-стрижень
Сонцем стрілить в мене!

1977 р.

* * *

Повтікали блискавиці,
Постріл-грім оддаленів,
Знову заспівали птиці,
А мені забракло слів,

Бо я райдугу зустрів,
Що шмат неба колихала
І пускала в серце стріли,
Щоб весні осанну слало!

1977 р.

* * *

Ревуть шалені хвилі моря,
Кусають з люттю береги,
Симфонію шумливу творять,
Пінисті створюють сніги.

А я на березі в тривозі
Сиджу поміж землі і неба,
І стрій думок моїх в облозі
Неспокій тче з душевних стебел.

Та небозвід світліє сонцем,
Рій хмар удалечінь втікає,
І знов у Тарханкут-сторонці
Моя душа увисьь злітає.

1977р.
Крим. Тарханкут.

* * *

У віспілих житах
Волошок очі плачуть,
Бо завтра їх красу
Коса гострюща стратить.

Гіхня голубінь
Впаде у сніп з колосся,
І рос ранкових дзвін
За ними заголосить...

1977р.

* * *

Майже місяць залишилось
Ждати юної весни,
Та зими вже тануть сили,
Спивши сонячність струни,

Що усе сміліше сходить
Чистим променем ясным,
І сніги й льоди скородить
Ручаєм ще крижаним...

1978 р.

* * *

Вдягнув мороз непосидючий
У чудернацькі на́мерзі шибки,
І, наче за хмаристі кручі,
Сховалися ясні зірки.

Та сонце зраночку встає,
З шибок стирає натюрморти –
Весну вже березень снує,
Любов'ю сповнює аорти.

1978 р.

Серце

Просвітлило сонце плівку дня,
Висвітлило часу міокарди,
Які серця зболене горня
Пригорнуло ще з дитинства старту.

Мчить воно, мов юний кавалер,
Ніжністю і веснами вмирає
І злітає до кохання сфер,
Які сонцем пристрасним світають!

1978 р.

* * *

Вже день прийдешній сонце визволяє
Із ночі невблаганних пазурів,
І живодайним вогником світає
Над сонністю похнюплених лісів.

Світанку надприродна чиста сила
Дарує небу сонячне лице,
І виростають в серці щастя крила –
У вірш влітає радості слівце.

1978 р.

* * *

Вийди зранку на природу,
В щедрий медоносний липень,
І надпий цілющий подих,
Сонцем і росою вмитий.

Небокрай блакитноокий
Заспокоїть серце й душу,
І ти в помислах високих
Мимохіть до квітів рушиш.

Ніжно руки їм простягнеш,
Мов з живими заговориш.
Вірних друзів ти в них знайдеш,
Бо *краси світ* – *казку* творить!

1978 р.

* * *

Килимом барвистим
Застеляє листя
Сірувату *землю*
Осіллю натхненно.

До зими готує
Помарніле тіло,
Що врожаєм щедрим
Всіх нас пригостило,

Щоб весною знову
Квітами любові
Ніжно затремтіло
Її спрагле тіло!

1978 р.

* * *

По саме небо квітнуть квіти,
Які весна вродила.
Земля духмяним сонцем світить,
Душі дарує крила.

Спів солов'їний по вечері
В гаях піснями спіє.
Відвертим віршем на папері
Лягає серця мрія.

1979 р.

* * *

Цілую я вуста дівочі,
Які, мов сонце, серед ночі
До себе звуть,
Хіба ж то злочин?!

Хіба ж то злочин,
Як серед ночі
Цілую я вуста дівочі,
Які у снах мене лоскочуть?!

1979 р.

* * *

Серпень яблуком пахне
І Твоїми устами,
Що, мов зустрічей птахи,
Слів любовних шлють гами.

І стук серця нестримно
Груди щастям лоскоче:
Під любовності гімни –
Ми боги́ серед ночі!

1979 р.

* * *

Тебе не бачив я вже дуже довго,
Навколо згасли зорі і пісні,
Але Твій усміх, ніжних весен обрій,
Навіки залишився у мені.

Я без Тебе живу немов самітник,
Який утратив знайдену любов,
Та завжди усміхаюсь цвіту в квітні,
Що до життя зве серця пульс ізнов!

1980 р.

Весна

Гр'язі весняні пливуть понад світом,
Прядуть благодатні, родючі дощі.
Килим зелений озимого жита
Дарує надії селянській душі.

Клич журавлиний, мов дзвони церковні,
Укотре спрагливо зове до життя.
Серце до себе квіт з ніжністю горне,
І спіє з *Весною* душевне злиття!

1980р.

Пасха

Дзвін церковний, дзвін святковий,
Мчить до серця Бога словом.
І дарує серцю міць
Спів нескорених дзвіниць.

Їх не всі розбити втіли
Сатанинські чорні сили.
Затремтіло знову серце –
В ньому спів пасхальний б'ється!

1980р.

Липень

Ось золотом розквітла липа,
Блиск золота рій бджіл примітив
І п'є жадливо цей нектар,
Щоб зготувати мед-узвар.

Цей мед-узвар заповнить вулик,
До себе чаєм нас притулить,
В зимові довгі вечори
Змалює липня кольори.

1980 р.

* * *

Тобі усмішка так пасує,
Неначе веснам білий квіт.
Вона завжди мене чарує
І зве любити вічний світ.

Тобі усмішка так пасує,
Як цвіт веселки небесам,
Що завжди після гроз чарує
Душі моєї чистий храм.

1980 р.

* * *

Брови шнурочком,
Вишнями губи
Кожної ночі
В снах мене гублять.

Личенько миле,
Очі-озерця
Стрілами рвуть
Моє любляче серце.

Ластівко ніжна,
Юності казко,
Суму не сій
На душі спраглу ласку.

Брови шнурочком,
Вишнями губи
Кожної ночі
В снах мене гублять...

1980р.

* * *

Притулися до мене щокою,
І моя кров рікою швидкою
Розіллється тремтливо по тілу,
І здіймуться увись серця крила!

* * *

Прибігла весна новá,
Молода і захекана,
Чекає на щирі слова,
Які дістаю з серця-глека я.

Вдягнувши їх в ніжності пір'я,
До щастя ладнаю крило
І вірю, що часу сузір'я
Оцінить слів-мрій джерело!

1981 р.

* * *

Твої сонцєблиски очей
Мене звать до дивних речей,
Що душу в слова пеленають
І серце сполохане крають.

Твої весен очі зухвалі
Мене у любові купають.
То гнівом, то радісним сонцем
Мене звать в побачень сторонку.

Твого серця ніжна капліця
Жагливо щоніч мені сниться.
Довірся мені, моя весно,
І я крізь морози воскресну.

1981 р.

* * *

Трепетна ніжність весни
В серці любов'ю пульсує,
Будить недоспані сни,
Сіє в рядки алілуя

Юності ясній, мов сонце,
Тобі, моя ніжна і мила,
Щоб у розлучень сторонці
До зустрічей рвалися крила!

1982 р.

* * *

Світить місяць серпастий у небі
Через ночі притомлені стебла.
І я бачу його дивовижні вогні,
Які сяйвом симпатій моргають мені.

Ці вогні, від прадавності сиві,
Надають мені дивної сили,
І душі й серця ніжна ріка
У рядки квітом слів поспіша.

1982 р.

* * *

Над вологими вустами ставу
Спить в тумані втомлена верба,
Сняться молодечі їй заграви,
Але в серці тьохкає журба.

То плесне́ в лице їй дощ нещирий,
А то сонце душу спопелить,
Та вона завжди лаштує крила
В неповторну весняну́ блакить!

1983 р.

Кохання

Бухає чеканням кров у серці,
Гупає, стукоче, стугонить,
Вибудовує щасливих терцій
І вогнем спокусливим горить.

Мчить до милих губ, що, мов суниці,
Зазивають в сонмище бажань,
І сумує, мов безкрила птиця,
Зачепившись за розлучень грань.

1983 р.

* * *

Сонцесяйні неба чари
Заступили чорні хмари.
Навкруги розлігся морок,
Темну ніч в день білий творить.

Та раптово хмар армаді
Надає природа ладу:
Гострих блискавиць кинджали
Чорноту цю гнівно жалять.

Сонцесяйна сходить криця,
Квіток знов сміються лица.
В небуття втікають хмари,
Сяють в небі сонця чари!

1984 р.

* * *

Удаль втекли днів громовиці,
Що юність клала у конспекти,
Але мені і досі сняться
Кохання зранені проспекти.

Бентежать серця чисті грані,
Які любов'ю не доспіли,
У снах до себе щиро манять,
Дарують всеосяжні крила!

1985 р.

Свічі нічної полум'я

Мій бог, володар, повелитель –
Свічі нічної полум'я,
Одвічний ангел-хоронитель
Років юнацьких колива.

Я з ним спішу до небокраю,
Йому безмежно підкоряюсь.
Йому шлю тисячі запитань
В морозні дні і в теплий липень.

Воно мені дарує віру,
З душі знімає часу гирі,
Надією вбігає в серце,
В майбутність відкриває дверці.

Я до його завжди тулюся,
Немов до неба журавлі.
Воно мене тримає в русі,
Воно – дух весен на щоглі!

1985 р.

* * *

Знімаю капелюха
Перед весняним лугом,
Що спіє ніжним квітом,
Дарує велич світу.

* * *

Найсвятіше на світі слово,
Мама – це і є Батьківщина!
Тож з’явившись на світ, “Мамо” мовим,
І вона все життя з нами лине.

І в мить щастя, і в негараздах,
В день лихий і у світлу годину.
Відкиньмо з душі грóшей ласку,
Яка нас штовхає до згину.

Маму до серця тулімо
Крізь часу незгоди і твані,
До неї з любов’ю спішімо,
Даруймо їй зустрічей грані!

1985 р.

Музика

Сім доріг веселкових
нам дарують любов,
Щоби кольором звуку
серця збурити кров.
Сім доріг розмаїтих
нам дарують життя,
Щоб крізь бурі і втому
спіла серця кутя!

1985 р.

* * *

Не зникають клопоти душі –
Вони лиш на хвильку завмирають.
А ти їх візьми й розворуши,
Хай вони в небесний рай злітають.

Хай в щасливих сонячних світах
Їхній шал знайде долоні щастя,
Щоби зник у безвість серця страх,
І душа торкнулася причастя.

1986р.

* * *

На втомленій подушці часу
Сплю янголятком в дивних снах,
І крізь дощі лечу без страху
На поетично-ніжний дах.

Тягну до себе днів уздечку,
Рву шкіру із душі долонь,
У грудях б'ється жар сердечний,
Горить в аортах літ вогонь.

1986р.

* * *

О, часе мій, усеплодучий,
То творчий, а то тривіальний,
Чому мене ти вічно мучиш –
То в прірву звеш, то до вітальні?!

О, часе мій, думок месіє,
Дозволь з тобою жити в парі,
Щоб серця сонцелюбна мрія
Зросла віршованим нектаром.

1985 р.

* * *

Поезії душевний рай
Будує серця небокрай,
Що вени розриває навпіл,
Надпивши часу міокардів.

Той рай не кожному дається,
Тому, буває, час сміється
Над тим, хто днів біг таємниче
Щоніч в рядків гаптує крицю.

1986 р.

* * *

Сонячний зайчик, грайливий уранці,
Радісні «па» танцював на фіранці.
Падав цнотливо на сонні зіниці,
Наче просив: “Прокидайся вже, Грицю!”.

Я ж увесь сонний, бо ліг аж під ранок,
Очі ховав від прозорих фіранок.
Сни розгортали розніжені крила,
Стукали вірші у скроні спрагливо.

1986р.

* * *

Схмелілі клаптики душі
У вірші мчать рядками,
Які крізь буднів міражі
Малюють згадок храми.

У чані відгорілих літ,
Крізь часу зрадні чати,
Думок благоговійний квіт
Сміється, а то плаче.

1985р.

* * *

Просякнутий вічністю космос
До себе крізь сито зір зве,
Та часу сучасного осмос
Пориви ці з наглістю рве.

Але крізь безчинства навалу
Я мчу до Чумацького Шляху,
Що світлом моргає лукаво
І крила дає, наче птаху!

1987р.

* * *

Коли торкаєшся мене Ти,
То серце вискочити хоче
З грудей затісної планети
І творить вірші серед ночі.

Спішить до милих вуст букету,
Що сіє бурі і вітри,
П'є неспокійний часу трепет
Крізь вічний присмак суєти.

1987р.

* * *

Мчить пам'яті віз-тарантас
По юності чистих літах,
Минає калюжі образ:
Їх наче розмив лікар-час.

Та досі зосталась жива
Усмішка Твоя неземна,
Й цілунки терпкіші вина,
І тіло – неначе весна!

1988 р.

* * *

Навіяла віхола першого снігу
На радість усім, хто чекав на цю втіху.
Навіяла віхола снігу на плечі
Дорослим усім і щасливій малечі.
Навіяла віхола спогадів низку,
І серце забилося в дитинства колиці!

1988 р.

* * *

В серпні налетіла спека, –
В небі сотнями лелеки
Перед вильотом кружляють
До свого готелю-краю.

Та весною повернуться
До малої Батьківщини,
Бо вони вродились всі тут,
І без неї рід їх згине!

1988 р.

* * *

Вбираю душею і серцем
Тривоги прекрасного світу.
Крізь часу спрагливого герці
В рядки сію ніжності квіти.

Живу на чеснотах піддашші,
І дихаю зоряним небом.
Ганьбою брехливості хащі,
Бо зріс я із маминих стебел!

1988 р.

* * *

Всесвіт будують поети!
Ось знову натхнення планета
Лягає на аркуш паперу
І творить духовності еру.

Всесвіт, неначе жар-птиця,
З колиски схвильовано сниться
Серцям, що крізь щастя й тривоги
До честі будують дороги.

1988 р.

* * *

В єдину спільноту і Захід, і Схід,
І Північ, і Південь, зберімо!
Розбиймо Москви заяложений міт,
Що ми, наодинці, загинем.

Втечімо від хижих двоглавих орлів,
Що прагнуть наш дух проковтнути.
Єдиним Народом, крізь часу сувій,
Хай б'ються серця в наших грудях!

1989 р.

* * *

Малює дощ потоки сліз на склі,
І в цій осінній сплakanій імлі,
Що геть промокла, наскрізь, за ці дні,
Сонця Твоїх очей викрешують вогні.

І знову жити хочеться мені,
Тримати пульс на часу стремені,
І всю любов, яку ношу в душі,
Укласти у схвильовані вірші.

Умить кудись дощі зникають,
Як усміх Твій любов'ю сяє!

1989 р.

* * *

Над журавлем синиця насміхалась:
Мовляв, лише вона достойна слави.
Той щебет до безвілля прихилився,
І спів її уваги був не вартий.

А журавель літав у небі гордо,
Був для синиці той політ кросвордом.
Вона клювала зерна у долонях,
А журавель пив **Волю** безборонно!

1989 р.

* * *

Лунає солов'їна пісня, як надія,
Як стимул невмирущого життя.
І ми весною їй завжди радієм,
Неначе матір'ю радіється дитя.

Душа скресає на веснянім сонці,
У вірш слова окрилені спішать
Із мрією, що в батьківській сторонці
Не всі продажні, і не всі мовчать.

Бо лише солов'ї України не піднімуть,
Бо тільки чесних дій іконостас
Відкине в небуття гірку зневіру
Зі скупаних в брехливих ночвах мас!

1989 р.

* * *

Давайте, сестри й браття,
Оцінимо біг днів,
Що зрадності розп'яттям
Нахраписто насів

На наші чисті душі
Із наміром лихим
Й державу підло душить,
З нахабства знявши грим.

Давайте, сестри й браття,
Хриstopродавців дух,
Мов непотрібне лаття,
Здамо у часу брухт.

1989 р.

* * *

Мово! Богородице Пречиста
Многострадного народу,
В кожному селі і місті
Сій свою чарівну вроду.

Мово! Усміхайся милозвучно
В день буденний і святковий.
Соковитим, ніжним, влучним
Нехай сходить твоє слово.

Мово! Сіль і плоть мого народу!
В боротьбі за виживання
Хай зростають твої сходи
І ведуть нас до єднання.

Мово! Чебрецева, колискова,
З предковічним дієсловом,
Скупана у поті й крові,
Будь щаслива і здорова!

*Мово! Святе чисте річище
Духу, Надії й Любові,
В молитвах за тебе незлічених
Молюся душі й серця Словом!*

1989 р.

* * *

Мій світ душі і серця
У віршах сил черпає,
В них почуттів озерця
Хвиль ніжностями грають.

Увись злітають птахом
Незгасної любові,
Щоби не впасти прахом,
Купаються у слові.

Мій світ душі і серця
Із почуттів зродився,
Тому крізь часу герці
Навік з любов'ю злився!

1990 р.

* * *

Душа, сполохана Тобою,
Немов світанок над землею,
Влетіла в слів колючих Трою,
Що в серце стрілили стернею.

Твого хотіла спити тіла,
Що виглядало, наче руно,
Але Твоя словесна піна
Вдаль відігнала цей стосунок.

Тож не підносьмо тіла вроду –
Любов слова від серця родять!

1990 р.

Після дощу

Промінь сонця, примружений хмарами,
Пробивається жовтим крилом
І ураз живодайними чарами
Обцілює мокре зело.

Усміхаються радісно квіти,
Гонять краплі дощу з пелюсток,
І душа, здивовижена світом,
Лле любові слова на листок.

1991 р.

* * *

Той, хто із чистим серцем
відлітає в небеса, –
Той воскресає в веснах
невмирущим квітом,
Який цілує богом хрещена
роса,
Що у промінні сонця
чистотою світить!

1991 р.

* * *

Біг днів пеленаю
у присмак весни,
Та часу морозність
вбиває ці сни.
Біжу підневільно
в багаття кульбаб,
Бо серцю із юності
квіти є скарб.
І я, наче сонце,
крізь часу хвощі
З обличчя твого
відганяю дощі,
Моя Україно,
найкраща у світі,
Бо ти, моя нене,
є вічності квітом!

1991 р.

* * *

Сонця сміх крізь зіниці очей
Безсоромно стріляє у скроні,
А мені крізь безсоння ночей
Ще поспати би в ранку долонях.

Та не може заснути душа
Навіть вранці, на снів перегонах,
Тож біжить, наче юне лоша,
До не вмерлого юності лона.

1991 р.

* * *

У любистку й чебрецях
Наша Мова колихалась,
В чистих сонячних серцях
Її сутність виростала.

Тож за давністю років
Мова, сонцем перелита,
Увібрала весен спів
І дарує в зимах літо!

1991 р.

* * *

Потворна рабська психологія
Завжди окрилює катів,
Які свою ідеологію
Несуть у стійлище рабів.

Держава-раб – це гріх і горе,
Це камінь для мільйонів душ.
Майбутність Віра в Себе творить, –
До Волі, мій Народе, руш!

1991 р.

* * *

Купаюся у рідній мові
І відчуваю дух здоровий,
Що падає мені згори,
Немов веселки кольори.

Страждаю, помираю, плачу,
Як мови подихи гарячі
Вбивають недруги Вкраїни, –
Та скоро їх пихатість згине.

Купаюся у рідній мові,
Її горджуся кожним словом,
Що, попри часу каруселі,
Постало, мов незламна скеля!

1992 р.

* * *

Два крила України
У державі єдиній –
Схід і Захід – я бачу.

Так і буде – сил стачить
Всім достойникам часу
Сотворить Народ з маси!

1992 р.

* * *

Невже ми є лиш
 онімілі часу свідки,
Невже не пам'ятаємо:
 хто ми і звідки?!

Чому крізь час,
 спекотний і зрадливий,
Не виллемо на ворога
 повстання зливу
Й не скинемо його
 у прірву небуття,
Щоб вільною постала
 нація моя.

1992 р.

* * *

Моє серце дивиться на сонце
Крізь душі поранене віконце,
Бо її обвив колючий дріт,
Що паплюжить український світ.

Моє серце вже давно у ранах,
Бо його обсіли зрад кайдани.
Та я вірю в українства **дух-планету**,
Що до єдності нам подарує злету!

1992 р.

* * *

День купається в неба блакиті
І теплом обцілює нас,
І о цій, сонцем створеній миті
До мене поспішає парнас.

І везе мене в синь небокраю,
Із якого все видно мені,
І я птахою щастя літаю,
І витьохкую серця пісні.

1992 р.

* * *

Сльоза, що життя очищає,
Зрадливо біжить по щоці
І душу схвильовано крас,
Неначе травневі дощі.

Як душу і серце ти маєш,
То часу тривожна сльоза
Тебе, наче Бог, обіймає,
І в мить цю сльоза – то краса!

1992 р.

Аорти

Аорти духу й серця, зваблені добою,
Пульсують споживацьки, без чеснот.
По них лакейська кров тече юрбою,
З якої гордий не зросте народ.

Аорти духу й серця грають гімни,
Якщо по них пульсує *Честі й Воли* кров.
Народе мій, пройшовши тюрми й війни,
Тримайся *Гордості й Духовності* основ.

Аорти *Гідності* крізь буревії часу
Пульсують *Нації* вогнем завжди.
Вони *Державності* іконостаси
Боронять волелюбними грудьми!

1992 р.

* * *

Я, незбагнений всьому світу,
І світ весь, незбагнений мною,
Слова, що спіють із любові літер,
Вплітаємо в рядки щоденності земної.

І хай комусь любов ця не потрібна,
Та сутність Слова із любові лиш росте,
І світ поезії крізь плин століть несхибно
Нас в майбуття любовності веде!

1992 р.

* * *

Я в просторах Чумацького Шляху блукаю,
Це блукання щораз ніжним віршем світає.
Ми один одному уже рідними стали,
Хоча я не завжди гідний часу порталів.

Я від роду до чистого неба тулюся,
І, як тіло помре, до нього я вернуся.
Але нині я рушу вперед щастя човен, –
Він ще з юні по вінця є ніжності повен!

1993 р.

* * *

Серцем написані вірші
В гаражній ховаються ніші.
Спить в них до щастя блукання
І щире душі хвилювання.

У них я не є Конфуцій,
Та дух, який спіє на ручці,
З пера до рядків поспішає
І люблячим серцем світає.

Колись я довірю їх світу,
Втечу від тяжіння Землі,
І серця чуттєва трембіта
Злетить журавлиним “курли”.

1993 р.

* * *

Спілкування з природою –
Для душі нагорода.
Спілкування з Тобою –
Серцю є насолода.

Спивши снів хвилювання,
Що Твою сіють вроду,
Я і нині стріч ранок
Сонцем п'ю крізь негоду.

Спілкування з природою –
Божа є таємниця.
Спілкування з Тобою
Журавля кличем сниться...

1993 р.

* * *

Прокидаюсь під музику гроз –
Блискавиць і громів симбіоз.
Гроз отих колісниця жахлива
Відбирає з душі й серця сили.

Та проходять і грози, й дощі,
І схвильовані струни душі,
Зачаровані звабою світу,
У рядках слів тремтливістю квітнуть!

1993 р.

* * *

Від народження з чесністю
дружить мій розум,
А в душі й серця жилах
мчить ніжності кров.
Та підступність щодення
купає у грозах
Мою чесність і ніжність,
і чисту любов.
Храм чеснот цих із юні
для серця священний,
Він спрагливо, навек,
увібрався в мене
І гаптує в рядки
поетичності гени,
Дух яких, вірю я,
крізь роки не мине!

1994р.

* * *

Спів пташиний стрес серця тамує,
Розчиняє незгоди життя.
Він, неначе з небес алілуя,
Зве із *Веснами* в чисте злиття!

* * *

Цілунку від Тебе
 чекаю ізнов,
Він, мов дощ осінній,
 застиг за вікном.
Знов хочеться влитись
 устами в уста,
Та шибка відносин,
 немов дрімота,
Малює між нами
 непрохану осінь,
Хоч серце і тіло
 весну в гості просить.

1994 р.

* * *

Відчуваючи втому душі,
У правічні вбігаю ліси,
Які спокій несуть і натхнення,
Розчиняючи буднів мігрени.

І втікає з душі порожнеча,
І до неба ростуть серця плечі,
І в щоденному збудженні хвиль
Я життєвий вирівнюю кіль.

1994 р.

* * *

Мені вже стукнуло аж сорок,
А зроблено так мало – сором.
Сплять у шухлядах вірші-ноти,
Ще непочатий край роботи.

Тому весь час в рядки веслюю,
Життю співаю алілуя.
Літаю в ніжності безмежжі,
Будую сонцесяйні вежі.

1994 р.

* * *

Душа шкарубіє від бруду щодення,
Сердечні підосви в аортах тремтять
І словом спішать у рядочки натхненні,
Щоб серця й душі опромінити рать,

Що ніжність гаптує на аркуша полі,
Яку хтось, колись до себе пригорне,
Й можливо, відчує повагу до долі,
В якій шал любові повік не мине.

1994 р.

* * *

Шалено мчить життя,
Куди, й саме не знає.
А, може, то все ж я
Несу його до краю

Хмільної пустоти,
Чи вічної любові,
Які вершу в листи
Журливим щастя словом.

Шалено мчить життя,
Веде мене до краю
Й донині ще дитям,
Куди, й саме не знає...

1995 р.

* * *

В надвечірніх неба шатах
Люблю зорі споглядати,
Які Бог, бува, жбурляє
Над моїм юнацьким краєм.

Ось одна ізнов упала
І, летівши, усміхалась, –
Це душі моєї річка
Запліталася у вічність.

1995 р.

* * *

Люблю весні солодкі звуки,
Цілую їй пахучі руки.
Веду щомить з нею розмову
Сердечним задушевним словом.

Люблю берізку білокору,
Люблю розкішне царство квітів.
Дух честі, з юності здоровий,
Несу в рядки завжди відкрито.

Люблю акації і клени,
Люблю чебрець і полини.
Усе життя душевні вени
Вмирають винні без вини.

Люблю, вмираю й воскресаю
На світлім долі небокраї.
Слідкую, щоб завжди перо
Несло в рядки лише добро!

1995 р.

* * *

Життєвих втрат і болей не злічити,
Та я добра нажитками живу,
Бо я не вмю злом і гнівом жити,
Бо я до весен крізь шал зим пливу!

* * *

Завжди чарує небо в зорях
Даруючи прозору ніч,
Та нині часу подих кволий
Веде у прірву протиріч.

Рахую вмерлих зір комети,
Чолом цілуючи їх лет,
Та часу зрадні силуети
Дірявлять серце, наче меч.

Та попри все, я ввись злітаю,
Скидаю з крил омани хміль
І сонцем зраночку світаю
Крізь часу спраглу заметіль.

1995 р.

* * *

Душа блукає між століть,
Шукає незабутній слід,
Що у захмар'ях юність залишила –
Любовності їй сняться крила.

Душа у небесах безкраїх
Щоночі птахою літає
І гине в невгамовних думках,
Що виткані зі щастя й суму...

1995 р.

* * *

Колись в дитинстві на лелеці
В уяві я увись злітав,
І всесвіту широкі плечі
В мене вливали зір нектар.

Сонця кульбаб внизу сміялись
Лицем схвильованим своїм,
І цвіркуни сюрчали в травах,
Відкинувши із часу грим.

І я до них вертався завжди,
Щоб серця згладити печаль,
Бо луг, неначе диво-майстер,
Звав ніжно на краси причал.

Але з учора літ лелека
Приніс до серця вбивчий клекіт...

1996р.

* * *

В травні солов'ї, дзвінки під ранок,
Будять серця незагойні рани,
Які в юності були солодким медом,
А сьогодні грозами сміються в небі.

* * *

Вже сиротливими стають могили
В зачахлих селах і містах,
Яким Чорнобиль зранив крила, –
І виростає в серці жах.

Невже малі ці батьківщини
Вже не відродяться довік, –
І сльози болю в душу линуть,
І відчаю зростає крик...

1996 р.

* * *

Скільки я маю хвилин
Щоби в житті щось успіти?!
Знає лише Бог один, –
Я ж бо один з його діток.

Скільки я маю хвилин
Чистому небу радіти?!
Знає лише він один, –
Той, хто в душі сонцем світить.

1996 р.

* * *

Сняться в'єсни в пахощах кохання,
В юності вливаються ріку
І щезають раптом на світанні,
Вчувши півняче “кукуруіку”,

Що звучить негадано-нежданно
Непорочним співом під вікном,
Сонця диск пробуджуючи зрання
На межі між дійсністю і сном.

1996 р.

* * *

Гроза розлютилась.
То зліва, то справа
Під шаблями блискавок
Хмари вмирають.

Здригається серце
Від майського грому,
Та райдуга раптом
Знімає утому!

1996 р.

* * *

Любі́м своє́ серце і́ душу,
Не ганьмо́ огу́льно себе́,
Любов до себе́, вірте, зрушить
І скине в мину́ле старе́,

Яке́ нас і́ досі́ терзає́
«Комуно́» і́ «соц.» майбу́ттям
І́ голову́ вниз наги́нає́,
Вбиваю́чи подих жи́ття.

Любі́м своє́ серце і́ душу,
Не ганьмо́ огу́льно себе́,
Любов до себе́, знайте, змусить
Підня́ти до сонця́ лице́!

1997 р.

* * *

Не веди́, часе́ дивний,
Так швидко́ у зими́
Мої́х літ молодих пектораль.

Дозволь́ думку́ незриму́,
Крізь літ зрадні́ кпини́,
Вплести́ у поезі́й вуаль.

1997 р.

* * *

Через сотні років не забуду кроків,
Й голосу Твого, який пах мов рози.
Через сотні років не забуду кроків,
Й голосу Твого, що вбивав морози.

Через сотні років не забуду кроків,
Й голосу Твого, що звав до кохання.
Через сотні років не забуду кроків,
Й голосу Твого, моя мила панно.

1997 р.

* * *

Спливає день, стихає гамір,
Лягає тиша навкруги.
І лише солов'їні гами
Дарують серцю мить снаги.

Проснулась ніч, сяють зорі,
Сміється місяць в небесах.
І в цьому царстві незорім
Душі рождається краса.

1997 р.

* * *

Від лісів – і до моря,
З-понад гір – до степів
Розквітай, рідна Мово,
Невмирущістю слів.

Живодайна кринице,
Матір Божа народу,
Хай словес твоїх лиця
Спілкувань сіють вроду.

Храму-Вівтарє Нації,
Берегине-прочанко,
Найчарівніша граціє,
Веснострунна коханко,

Я люблю тебе дуже
І пишаюсь тобою,
Бо крізь зрадностей стужі
Ти лишилась собою.

Від лісів – і до моря,
З-понад гір – до степів
Нам даруй, рідна Мово,
Волелюбності спів!

1998 р.

* * *

Листки всі до купи –
Колись розберусь,
Що вище, що нижче,
А що – часу брухт.

Листків мертві стоси
П'ють днів каяття –
В них грози і роси,
В них з часом злиття.

Листки – моя радість,
Життя і печаль.
До них свічка вабить
Крізь часу емаль.

1998 р.

* * *

Гроза відкрила синю даль,
Яку ховала хмар печаль.
І сонце – диво злотооке –
Цілує землю ніжним оком.

І весняні кульбаби-квіти
Мільйоном сонць навколо світять.
Щороку квіту дивина
Нагадує – прийшла Весна!

1998 р.

* * *

В небесні сутінки прозорі,
В яких сяють вічні зорі,
Я в надвечір'ї забігаю,
І серце дивну пісню грає.

Втікають з нього днів льоди
І зрад пекучі холоди.
Стає воно стократ сильнішим,
Надпивши зір цнотливу тишу.

1998 р.

* * *

Небо вкрилось хусткою дощу,
Закувало в темінь усміх зір,
Та до них я серця дух рощу,
Розтираючи пером листки до дір.

Небо втерлось рукавом світанку
І всміхнулось сонячним промінням.
Солов'їний спів – *весні огранка* –
Про життя нагадує нетлінність.

1998 р.

* * *

Років юнацьких дивні лиця
Спішать до мене в гарних снах,
На них не можу надивитися –
Вони життя іконостас.

Я кланяюсь їм і молюся
Благоговійно при свічах,
Тулю до віршів їхні душі –
Лиш під сукно стелю їм шлях.

1998 р.

* * *

Не віддам на поталу
Сповідь серця й душі,
Нехай краще в неславі
П'є шухляд міражі.

Та, можливо, крізь терни,
Що обсіли життя,
Вірші знищать літ скверну
І вбіжать в майбуття.

1998 р.

* * *

Обличчя рідного і милого Полісея
Мені завжди було озоновим ковтком.
Мій край, в яким живе язичницька* ще пісня,
В минувшину не вмерлу є святим вікном.

Нас яничари за п'ятьми століть скорили,
Від нашої колиски нас відгородили.
Крізь часу ручаї, що у душі гудуть,
Вишукує пульс серця живодайну суть.

Не хоче слухати зневажливих повчань,
Що топчуть серце й душу у зрадливу твань,
В якій ми, крізь столітні переполі,
Не можемо воскреснути собою...

1998 р.

* * *

Вклоняймося богу любові і честі,
Вклоняймося богу свободи.
І зникне над нами зневаги нашестя –
Ми зродимось сильним народом!

** в селі Сварицевичі, Дубровицького району, щорічно відзначають свято водіння Куца (Зелені свята), яке збереглося ще з язичницьких часів*

* * *

Над заржавілим плугом
Регочуть зле кати.
До сіл закону слуги
Розвалюють мости.

Вбивають чорноземи –
Одвічну сіль землі –
Верховно-зрадні схеми,
Запроданці лихі.

Нам треба притулитись
До батьківського краю
І Богу помолитись –
Із Віри світ зростає!

1998 р.

* * *

Присяглись хробаки чесно жити,
В овочах й фруктах нори не рити,
Жити лиш на зарплатне повітря –
Ця присяга була дуже світла.

Та вже скоро чеснот цих не стало,
В хробаків апетиту більш стало,
І жеруть вони наші кармани,
До життя добираючись стану...

1998 р.

* * *

Нехай життя вже у zenіті
Та я хмелію білим світом,
Бо сам себе я є творець,
І ще далеко той кінець,

В якому сонця усміх щирий
Уб'є в моєму серці Віру
В життя спрагливі корінці,
Що держать ручку у руці!

1998 р.

* * *

Небосяжні до сонця шляхи
Нам даруються Богом,
Несподівані часу гріхи
Заплітають пульс долі в тривоги.

Але крізь вічний часу бедлам
Я долаю дороги,
І душі безкорисливий храм
Розбиває тривоги.

1998 р.

* * *

Поверни мене до життя,
Веснорохом наповни аорти,
Щоб тебе, юних літ відкриття,
Я у серці носив завжди гордо.

Поверни мене до життя,
Моя рідна, свята Україно,
Пошануй мої почуття,
Пригорни до себе, наче сина!

1999р.

* * *

Слова душі,
що зроджені на нерві,
Крізь біль і хуртовину
спраглих днів
Не хочуть жити
у рядках замерзлих,
Вони чекають,
щоб їх час зігрів!

1999р.

* * *

В кайданах збреханих століть
Держава зболено кричить.
Померлі в муках покоління
І досі їй не шлють прозріння.

Крізь кригу нелюдських страждань
І сотні втрачених повстань
Вона і нині наче бранка
Північного пілат-коханця.

1999 р.

* * *

Північного «брата» кайдани –
Моя незагоєна рана.
Він, наче, мене щиро любить,
Та в спину підступно б'є й грубо.

І я, в цих кайданах нестерпних,
Уже не боюся і смерті,
Бо сонцем лечу до Вітчизни
І шлю їй любов свою ніжно!

1999 р.

* * *

На часу диво-хвилях
Лечу в далекий вирій,
Що чайкою кигиче,
І, наче щиро, кличе

До щастя золотого,
Де згинуть всі тривоги,
Де я, посеред ночі,
Твої зустріну очі.

1999 р.

* * *

Лише надпивши бруд оман,
Оціниш ніжний промінь,
Що чистоти дарує грань
І пише серця повість.

Лише крізь часу передзвін,
Шукаючи рятунку,
Вуста примчатся навздогін
Спізнілим поцілунком...

1999 р.

* * *

Ми Слово кобзареве
Вже призабули досі.
А він крізь гріх столітній
Пошани спрагло просить

До неньки України,
Що потерпає в зрадах,
Яку клюють і нині
Свої вже супостати...

1999 р.

* * *

Не люблю я душі й серця гами
Хитромудро вплітати в рядки,
Читача зазиваючи в храми,
Де моргають фальшиві зірки.

Хитромудро – не значить прекрасно,
Простота й чистота є краса!
Тож в рядків ніжно-зболених ласку
Виливаюсь, неначе роса.

1999 р.

* * *

На зморшках часу
Малюю квіти,
Щоб в день прийдешній
Добром злетіти.

На зморшках часу,
Мов на тарелях,
Пищу спрагливо
Літ акварелі.

На зморшках часу,
Немов у храмах,
Чеснот малюю я
Голограми.

На зморшках часу,
Що втяг нас в сором,
Збудуй, **Вкраїно**,
Соборне море,

Яке би зморшки
Століть розмило,
Щоб край наш рідний
Постав щасливим!

2000 р.

* * *

Мре серце від одчаю –
Його продажність крає,
І днів нечесних міти
Йому убивче світять.

Мре серце від одчаю,
Як дух його вплітають
В брехливі часу ноти
Державності пілоти.

2000р.

* * *

Очі, грошима прикриті,
Не помічають цвіт квітів.
Сплять їх зіниці у клітках
Дух сонця в яких чорним світить.

Вони вже не бачать синь неба,
Їм чистого сонця не треба.
Не зваблює їхніх душ плечі
Засіяний зорями вечір...

2000р.

* * *

Мій Боже, поцінуй, будь ласка,
Душі і серця щиру ласку,
Яку любов нетлінна гріє,
Купаючи у світлих мріях.

Мій Боже, добрий і великий,
Не осуши кохання ріки,
Які пульсують в серці з юні
Солодким і святим відлунням.

2000 р.

* * *

Віра й Надія – мої вірні друзі,
Ніжність і Чесність – життєве крило.
Обмани і підлість в щодення напрузі
Пульс серця вдягають в холодне тепло.

Любові одвічної щирі обійми,
Неначе спрагливих років передзвін,
Добро понад злом *неодмінно* підіймуть,
І щастя за ними помчить навздогін!

2000 р.

* * *

Злободенність часу
Рве сердечний пульс –
Комуністів раса
Свій підносить культ

Вже у самотійній,
Начебто, державі
І в «Верховних війнах»
Зве її в неславу.

Демагоги поки
Будуть поміж нами,
Суверенні кроки
Не діждуться слави...

2000р.

* * *

Україна – то не сало і калина,
Україна – то душа гостинна.
Україна – то сердечні, горді шати,
Що століть брехливих розбивали грати.

Україна – то синів свободолюбних мати,
Що змогли проти безчесних літ повстати.
Україна – то є Стус і Чорновіл,
Що відкрили шлях до волелюбних зір!

2000р.

* * *

Вже скроні перший сніг наздоганяє,
Зажура все частіш торкається чола,
Та серця подих вєсни виглядає,
Не вірячи, що осінь вже прийшла.

Вже смутком день осінній душу раниць,
Вже сонця менше, ніж було колись,
Але весни духмяно-чисті грані
Несуть і досі молодецький хист.

2000 р.

* * *

Я вірю в те, що чесні люди
На нашій батьківській землі
Пройдуть крізь жах і фарс огуди
Й повернуть щогла кораблів

До щирості – не голівудства, –
І осідлають правди кіль,
Відкинуть в безвість словоблудство,
Яке з'їдає нас, мов міль.

2000 р.

* * *

О як мені не вистачає
Безжурного дитинства свята,
Та я наївно визираю
У снах його чарівну хату,

Яка, колись, мене малого
По споришах вела у юність
І виткала терпку дорогу
У світ поезій ніжнострунний.

О як мені не вистачає
Безжурного дитинства раю,
Та, попри все, я виживаю
У снах, що віршами світають.

2000р.

* * *

Мій парус душі
Не тріпоче намарно,
Він весь білий світ
До грудей горне гарно.

Крізь зими і весни
Спішить він до щастя,
Йому диво-квіти
У світлих снах сняться.

2000р.

* * *

Безцінним скарбом кожного народу,
Що у каплицях пам'яті лежить,
Є Мова, рідна Мова, що від роду
Повинна для державності служити.

Та скарб отой розтоптаний ногами
Гнилих, споживчо-загребущих душ,
Що Незалежність, виткану віками,
Безжально кидають під суржик-душ.

Ті загребущі душі за брязк грошей
І Мову, й рідну Матір продають.
Вони, мов гниди паразитних вошей,
Державність роз'їдають і здають.

Шануймо Мову, що дана від роду,
Бо Мова джерелом є родоводу!

2000р.

* * *

Не надіймося лишé на солов'їв,
Хоча Мова наша й солов'їна.
Бо прийде час і не стане слів,
Як в серцях і душах вмре Людина!

* * *

О, ніжності, мій дару божий,
Тобою дихає не кожен...
Ти завжди іншим дариш радість, –
Сама ж купаєшся у зраді.

О, ніжності, моя світлице,
Тобі завжди чомусь не спиться.
Ти ллєш гіркі таємні сльози, –
За інших ти завжди в тривозі.

О, ніжності, не згинь, не щезни,
Даруй довіку серцю весни,
Живи щомить з душею в парі,
Твори для інших щастя чари!

2001 р.

* * *

Осики дві якось
наснились під ранок:
Одна з них лила
на уста молоко,
А друга з-під ніг
вибивала мрій ганок.
Зустрітись хотів, –
та сну вмерло вікно...

2001 р.

* * *

Ось хмари чорні закривають
Проміння сонячного зріз,
Вже поруч гóлосно блукає
Із блискавиць сліпучий віз.

І, раптом, грому колісниця
За блискавкою стрімко мчить,
Яка обпалює зіниці
Стосонцем у стрілецьку мить.

...Гроза відбігла, відгоріла.
Крізь білі хмарки в небесах
Проміння – сонячні вітрила –
Спішать до серця, наче птах.

Так і в житті: то білі хмари,
То чорні бродять поміж нас,
Несуть то щастя, то пожари,
Які притушує лиш час...

2001 р.

* * *

Відцвіла, відбуяла,
Вдалечінь відскакала
Найпрекрасніша в світі весна.

Відгоріла, зів'яла,
Але в серці зосталась
Недоспівана щастя струна.

2001 р.

* * *

Набрид вже часу нафталін,
Що, мов забур'янілий клин,
Гвалтує України тіло
І підрізає Волі крила.

Брехливість часу нафталінна
Веде держави суть до згину.
Тож розірвімо, сестро й брате,
До себе непошани грати,

Щоб Український дух повітря
Йшов по державі свіжим вітром,
Який історію вшанує,
Їй заспіває алілуя.

Хто любить свіжий смак повітря,
Той в серці носить честь і світло!

2001 р.

* * *

Як не шануєш літ минулих,
То майбуття ти не притулиш.
Якщо не віриш в майбуття –
Ти мрець сучасного життя!

* * *

Чобіт, що квіт нації топтав,
Ще і досі зве в ярмо держав,
Яке вчора наче розвалилось,
Та в конвульсіях нові збирає сили.

Ті конвульсії, продажні і ганебні,
Україну ще і досі б'ють під ребра.
Тож повстаньмо, браття, в непокорі –
Лише з честі й гордості державу створим!

2001 р.

* * *

Крізь туман брехні і фальші,
Що Московщина творила,
Скоро вже злетять до Волі
Правди історичні крила.

І синам, що за Вітчизну
Голови свої поклали,
Всенародна буде тризна*
І довічна шана й слава!

2001 р.

* поминки

* * *

В самих собі будуймо Україну,
Виборюймо їй радісну годину,
В якій блюзніри ниці і кати
У злості й слині втопляться своїй.

Утверджуймо Вкраїну в Україні,
У майбуття тримаймо крок єдиний,
Щоб Сходу й Заходу серцебиття
Підтримало *Духовності* злиття.

В самих собі, Вкраїну в Україні,
Плекаймо із колиски і до згину.
І, як всі станемо у ряд один,
Держава стане першою з країн!

2001 р.

* * *

Тримаймо душу в чистоті,
Вклоняймося батьківській землі,
Яка вела нас у світи
Крізь грози сонцем золотим!

* * *

Як важко з ніжністю у серці жити
І від продажності весь час тремтіти,
Яка клює підступно часу спину
Й веде народ оббреханий до згину.

Як важко бачити безсилі плечі,
Опущені в безчестя холоднечу.
Тому й кричать душі і серця вени:
“Збуди, народе мій, дідівські гени!”

2002 р.

* * *

Я завжди потерпаю від гніту брехні,
Що сердечні чесноти вбиває,
Тож у грудях горять бунтівничі вогні,
І відплати мелодія грає.

Ті, що зводять брехні п’єдестал,
В ній самі незабаром і згинуть,
І її святотатський оскал
Час у безвість безжально відкине!

2002 р.

* * *

Місяць на випас отари зір вигнав,
Моргає кульбабами Шлях Чумаків:
Щоби Україну весь світ білий визнав,
Потрібно зректися «гетьманів-вождів»,

Що із-за булав суть руйнують держави,
Плюндруючи славу минулих віків.
О, рідний Народе, відкинь врешті чвари,
Згуртуй в стрій єдиний заблудлих синів!

2002 р.

* * *

Якби із серця намистинки крові
На ниточку єднання нанизати
Усім, хто духом є здоровий,
Хто в Україну вірить свято,

То ми, нарешті, стали би народом,
Що гідний усесвітньої хвали,
І зіркою зійшла б на небозводі
Держава фантастичної краси!

2002 р.

* * *

Щомить живу у непокорі
До зла, неправди і хули
І воскресаю щирим словом,
Забігши в юності луги.

Усе життя живу зі словом,
Що з ніжності росте душі,
І помираю у любові,
Яку їдять безчесть хрущі...

2003 р.

* * *

Душі моєї щира мова
Лягає в поетичне слово,
Спізнілим потом на чолі
Проходить юності щаблі,

В рядки вплітається з любов'ю,
Окропленою серця кров'ю.
...Та й нинішній час непростий,
Не гарантує супокій.

2003 р.

* * *

Падають каштани на асфальт,
Щоби пуп'янок думок розбити
І віршованих добігти шпальт
Із душі, що сонцем світить.

Падають каштани на асфальт,
Гупають, неначе грім небесний,
Гонять літо до осінніх шпальт,
А моїй душі дарують весни.

2003 р.

* * *

В сувоях срібних зір небесних,
Народжених у вишині,
Загорнуті літа і весни
Таланом надані мені.

В них заспокоєння шукаю
Щораз, як важко на душі.
З них настрій до мене злітає,
І жити знов душа спішить!

2003 р.

* * *

Нам до Шевченка доростати треба
Ще й нині, в ХХІ столітті,
І, змивши безлад політичних гребель,
Зійти уже державотворчим квітом.

Таких, як він, ще треба пошукати
У всесвіті державницьких поем,
Щоб зрозуміти часу постулати
Й відчути спрагу вільних хризантем.

Тих хризантем, що сонячно квітують,
Не боячись морозної пільми,
І шлях до честі й гідності торують,
Вдаль женучи продажності громи.

2003 р.

* * *

Провокою ходіння в себе
Щодоби, наяву і у снах,
І тримаю свій гордо хребет,
І злітаю увись, наче птах.

До рядків чистий порух душі
Без фальшивих приношу одеж,
Бо чесноти до щастя рушій,
Шлях до сонцепривабливих веж!

2003 р.

* * *

Чомусь сьогодні небо синє
Занадто хмуре, наче світ.
Можливо, грози його змінять,
Запалять сонячний софіт.

І ми, неначе чорнобривці,
До сонця руки простягнем
І підлих спалимо ординців
Соборності святим вогнем.

І згине недругів навала,
І всі ми вплетемося в сніп,
Що Мову українську славить,
Бо Мова – Нації є хліб!

2004 р.

* * *

Чиновництво, ще й досі недолуге,
Не може зрозуміти, що Майдан
Для України став найпершим другом –
Він скинув із народу гніт-аркан.

Пройшли ми Крути і голодомори,
І Берестечка біль важкий пройшли.
Майдан нову історію вже творить –
Народе, пам'ять літ минулих бережи!

2004 р.

* * *

Я хворію тобою, нене,
Україно моя стражденна.
Я всотав з молоком правди гени –
Тож мре серце в оманах мерзенних,

Які сіє влада продажна,
Вже своя, та лакейська,
І веде себе епатажно,
Наче куплені гейші.

Я тобою живу, Україно,
І хворію тобою щомиті.
Але вірю завжди, безупинно,
Що зорею ти врешті засвітиш!

2004р.

* * *

Душі моєї диво-таїна
Зернятком ніжності крізь грубощі полови,
Немов добром напружена струна,
На аркуші листів лягає ніжним словом.

В цім слові серця гарячіє тіло,
Що сином України є по крові,
Який майбутності леліє крила
І віршем зізнається їй в Любові!

2004р.

* * *

Ніяк не дотягнем до справжньої долі,
Хоча вже згоріли за неї мільйони.
Прокинься, державо, забудь часу війни,
Бо більшість із нас є у цьому невинні!

Вже нині клюють нас свої вороги,
Яких ми на лихо собі зберегли.
Прийдімо до Бога у чистій Любові,
Молімось за долю святим щирим словом!

2004 р.

* * *

Любі Сходе і Заходе!
Один одному стисніть руки.
Хай живодайним стане заходом
Поцілунок душевної злуки.

Нехай Мова – держави скарбниця,
Що віками зростала,
У любові з'єднає лица –
Щоб Народом ми стали!

Любі Сходе і Заходе,
Україно моя прекрасна!
Об'єднаймо в сім'ю єдину,
Утечімо із розбрату рясту!

2004 р.

* * *

Шурхотить, шепоче дощ на підвіконні.
Я за ним нудьгую, як він раптом спить.
Але ось на раночка осонні
Усміх сонця щастям тріпотить.

І про дощ я зовсім забуваю –
Промінь сонця ж душу облягає!
В серці вірші спрагло досягають,
І майбутність мрійна визріває!

2004р.

* * *

Гарячим і ніжним коханням
Нас луг парував у єднанні
Поривів святих молодих,
Що слова не відали «гріх».

І хай уже осінь кружляє,
Та й досі отави тепло
У спомини душу вдягає,
Ростить в серці весен зело.

2004р.

* * *

Душа не може жить без тіла,
Вона, мов Бог, безсмертна є.
Як смерть вкраде у тіла сили,
Душа в новому дім знайде.

Душа жива й матеріальна,
Неначе думка і слова.
Зве до життя вона нагально,
Бо, наче час, – завжди жива!

2004 р.

* * *

Дочекалась мати сина, –
Висохла, мов бадилина.
Вже і встати їй несила,
Та синок лаштує крила
Знов долярів заробити,
І ніщо його не стидить.

Син доляри заробляє –
Мати ж в самоті вмирає...

2004 р.

* * *

На перехрестях спалених доріг
До щему сняться хата і поріг,
Які були частинкою Вітчизни,
Які у снах на серце болем тиснуть.

Вже хату і поріг давно знесли,
Цілую рідко вже волошок в житі,
Та, зазирнувши до Твоїх очей весни,
Мені знов хочеться творити й жити!

2005 р.

* * *

Гроза продірявила небо,
І сонце крізь хмарності ребра
Життєвості променем лине
На землю, від хмурості зимну.

І знов солов'ї оркеструють,
Дарують ковток алілуя.
І зболена в грозах душа
По хмарках біжить мов лоша.

2005 р.

* * *

Долаю життя крутосхили
Сьогодні і буду узавтра.
А дехто, життям що не милий,
Питає єхидно: “Чи варто?”

Та що я сказати їм можу,
Отим, що спішать у безодню,
Яких цвіт весни не тривожить,
Яким грошей дух над все модний.

І хай душу й тіло знов крають
Сучасного часу облуди,
Та в серці надія світає,
Що виростуть з них справжні люди!

2005 р.

Розпач

Ідучі крізь продажності пущі,
Відчуваю з роками біль сущій,
Що ятрить ніжні серця джерела
І безбарвність майбутності стелить
Для моєї України святої –
Живемо у якій мов ізгої...

2005 р.

* * *

До 1000-річчя Дубровиці

На березі величної Горині,
Яка до Прип'яті в нестримності спішить,
Чарівною красунею і нині
Моя Дубровиця оновлена стоїть.

Знайшов я тут свій перший поцілунок,
Уперше я тут сонця схід стрічав.
Живе й донині у душі той трунок,
Який любов'ю в серці запалав.

І досі сниться тепла рідна хата,
Яка у люди вивела мене,
Веде до хвіртки, зовсім юна, мати –
Цей сон уже ніколи не мине!

Дубровице, рідне юності місто,
Я тобі зізнаюся вчистю
У безмежній синівській любові
Щиросердим, схвильованим словом!

2005 р.

* * *

Горнеться і серце, і душа,
Крізь років громоподібних втому,
І у снах щомиті поспіша
До украденого в часі дому.

* * *

Безсмертя Нації – Культура й Мова.
Ніщо не важить шмат гнилої ковбаси
В зрівнянні з духом, що плекає Слово!
Інакше думають лише раби і пси...

Життя людське – безцінний часу злиток,
Що безкорислива викохує любов
З Достоїнства і Честі, й Волі квітів –
Святих загальнолюдських цінностей-основ.

Ступаймо на шляхи повернення до Сéбе,
Очищуймось від мулу зрадництва й ганьби,
В Собі убиймо дух раба й амеби,
За Україну вплиємось в русло боротьби!

2005 р.

* * *

Скрипить життя державний віз,
Б'є скрипом боляче – до сліз.
Крізь болі й радощі стою
На щастя зраненім краю.

І скрип той спати не дає,
Тож серця святість повстає,
Бо мре державності лице –
Та зборем безлад ми оцей!

2005 р.

* * *

Держави спраглі крила
Моєму серцю милі.
Я їх, крізь літ незгоди,
Цілую вічну вроду.

На крилах тих Вітчизна
Летить до небозводу,
І всім загиблим тризну*,
Нарешті, справжню зводить!

2006 р.

* * *

Ще сплять в архівах Коновальці,
Мельники й Бандери,
Що незаслужено
сучасністю забуті,
Та уже близько
український подих ери,
І **правда** із архівів
на поверхню ступить.
І будемо ми знати
всіх своїх Героїв,
Корчагіни й Морозови
підуть у небуття.
І мій народ постане
українським строем –
Щасливим і достойним
світлого життя!

2006 р.

* пошанування

* * *

На срібло багатію я, –
Бо ж голова сивіє.
Але золотиться душа моя
Майбутнім України.

Троянди цих думок
Продажність зле кусає,
Та серця кров-смичок
Соборну пісню грає.

О, матінко моя,
Кохана Україно,
Тримайся вівтаря,
Що честі звів Людину!

2006 р.

* * *

Золото нашої мови
Щирості медом говорить.
Цей мед калиново-святковий
Народ у щоденності творить.

Не відкидаймо нагоду,
Що нині із Богом нас зводить.
Зберімося у Божій подобі
Єдиним Вкраїнським народом!

2006 р.

* * *

Кажуть: “Якщо хату, дитину
і дерево не породив,
То намарно на білому світі
роки відлічив”.
Та не кожен спішить
до цих світлих висот,
А купається в чаші
розпусти й марнот.
Але бачить усе це
всесильний Господь –
Він, із часом, оцінить
безпутних дій лот!

2006 р.

* * *

Крізь днів багаття
І літ розп’яття
Крокую в люди,
Рву гніт облуди.

Тебе кохаю, моя державо,
Неначе юнку.
Крізь втрати, болі й століть заграви –
Стань, врешті, струнко!

2006 р.

* * *

Мій світ, і досі ще дитинний,
Веде мене завжди до згину.
Бо серцем я люблю й душею
Добра і щирості алеї.

Люблю я музику дощу, –
Його за гамір я прошу.
А от коли з ротів б'є піна, –
То я від неї завжди гину.

Мій світ неначе листоноша,
Що доброту навкруг розносить
Крізь голубі небесні хвилі,
В яких із зорями я спію...

2006 р.

* * *

Не ховай в глибині серця ніжність,
Віддавай їй щиро усім.
Поспішай, щоб не стало запізно
З днів минулих стирати слів грим.

Бережи свого серця сумлінність,
Відкривай його навстіж весні
І любові квітучу нетлінність
Переплав у незгасні вогні!

2006 р.

* * *

Трепетне полум'я свічки
У спогадів рій пеленає
Думки сполоханий відчай,
Що віршем печалі світає.

Вертає до шибів дитинства,
Що сонце впускали в оселю,
А нині крізь ро́ків безчинство
Малюють розлук акварелі.

Але до Чумацького Шляху,
У вічне і зоряне небо,
Спіщу волелюбним я птахом, –
Лиш мною, мій Часе, не гребуй!

2006 р.

* * *

Свіч велико́дніх вогонь
Оживлює лиця ікон.
Часу пречистого грань
Дарує душі сподівань
На вічний сердечний політ
До щастя спрагливих орбіт.

2006 р.

* * *

Душі і серця течія
Щомить молитвою жива,
Яку зродила ця земля,
Якій в любові я здавна
Зізнався й досі зізнаюся.

Вона мені, немов матуся,
Дарує щастя і тепла,
І помах спраглого крила
До ніжності й любові
Сердечним чистим словом.

Душі і серця течія –
Моя прабатьківська земля!

2006 р.

* * *

Сміюся сонцесяйно
Попри дощі сумні,
І мрій солодких манну
Віршую при вогні,

Що стан свічі дарує,
Вмираючи тремтливо.
Невже люблю я все*
Тебе, державо мила...

2006 р.

* марно, даремно

* * *

Шумлять із вітрами тополі й берези,
І верби плакучі підспівують їм,
Про долю важку бідолах-емігрантів,
Які полишили вітрам рідний дім.

О як же їм важко, тополям й березам,
І вербам плакучим співати свій біль,
Бо й досі, безжально, бомонд нетверезий
Вдаль гонить рої обездолених бджіл.

2006 р.

Поезіє

Ти з юності мене вела
в терпке, хмільне сп'яніння.
Той хміль, урешт, привів мене
з тобою до весілля.
А нині ти для мене є –
життєвості похмілля,
І цей хмільний нектар, щомить,
за мною бродить тінню.

2006 р.

* * *

Померлим в роки голодомору

Розмовляю із вічністю неба,
Світло-синього у білий день,
В ніч із проблеском зір між хмар гребель,
І пишу йому гнівних пісень.

Бачу душі невинно загиблих,
Що клюють мене вдень і вночі,
І душа й серце болісно гине,
Криком чайки тужливо кричить.

2007р.

* * *

Через ганьбу зрадливих літ,
Неначе вічне джерело,
У серці святістю горить
Твоє божественне чоло.

Мій Києве, моя Софіє!
Чому ж запроданців ти грієш,
Які, мов підлі супостати,
Сховали подих твій за ґрати?!

Прокинься, найрідніша в світі,
Моя улюблена столице,
І я твоє прозріння миттю
У вірш посію сонця кличем!

2007р.

* * *

Не будьмо добрішими,
Ніж є ми насправді,
Ставаймо смілішими
На совісті варті.

Не стіймо десь осторонь
Від бід, горя й лиха,
Вплітаймось душ кроснами*
В державності стріху.

До правди осмислено
Лицем чесним станьмо, –
Шануймо лиш істину,
Дух предків не ганьмо.

2007 р.

* * *

Якщо болить тобі держава,
То значить – поруч з нею ти.
І поки хай іще в неславі
Її майбутності мости,

Твій біль у серці – перший камінь
В підвалини її краси,
Що згодом велично постане
Над прахом вражих голосів!

2007 р.

* *полотно, тканина*

* * *

Якщо не знімем плечі
І будем жить в покорі,
То скоро холоднечу
Світитимуть нам зорі.

І не цвістимуть вишні
В садах побіля хати,
І недруги зловтішні
Знов кинуть нас за грати.

2007 р.

* * *

Я творю поступ часу рядками,
Я його до любові тулю,
Щоб лихі усевладності хами
Полюбили Україну мою.

Я лелію цей час хлібом-сіллю,
Щоби він, наче честі пілот,
Українське Соборне весілля
До всесвітніх підняв би висот!

2007 р.

* * *

Не загубися в часу блуді,
Який лещатами обжав
Твої смиренні ніжні груди
І зве в продажництво заграв.

Сам у собі не загубися,
Не опусти безвільно руки.
До Бога щиро пригорнися,
Відкрий до Віри серця стукіт!

2007 р.

* * *

О, Боже, милий усесильний,
Не кидай кару на безвинних,
Не будь самотнім і стражденним
У світі не для всіх збагненнім.

Нехай усовістить дух весен
Тих, в кого грішми дух тілесний.
Хай кожен з них прийде до Тебе,
Щоб осягнути велич неба!

2007 р.

* * *

Тобою дихає, моя царице,
Мій сум і радість крізь біг літ.
Поезіє – мого життя світлице,
Прикрашуй цей буденний світ.

Тобою дихав й дихаю сьогодні,
Моя любов солодка і сумна.
Без тебе завше я життям голодний,–
Моя ти дивна, вічна таїна!

2007 р.

* * *

Наспівало життя мені долю барвисту,
І я ніжно несу років спрагле намисто.

Наспівало життя мені пісню любові,
І я сію в рядки щиросердності слово.

Наспівало життя мені вічне безсоння,
І я квітом росту на весняних долонях.

Наспівало життя мені юність незгасну,
І я в серці несу її сонячну ласку.

Наспівало життя світле, вічне кохання,
І несуть журавлі щовесни біль-зітхання.

2007 р.

* * *

З води колись зродилося життя,
І я, його блаженне немовля,
Тулив до себе весни й зими.
А зараз часу дух злостивий,

Вдягнувшись у грошви гординю,
Купається у власній слині.
Морозить цвіт душі прекрасний
Наживи всепродажним настом.

Спішу я й нині до життя,
Та часу люте сум'яття
У серце цілить зрадні стріли,
Вбиває життєдайні сили...

2008 р.

* * *

Якщо живе душа і серце
 болем України,
То ти є справжнім
 для Вітчизни сином.
Якщо горить душа і серце
 за державу,
То цей вогонь
 до Волі крок поставить.
Якщо душа і серце –
 бездуховні,
То їхню суть
 лише блиск грóшей повнить.

2008 р.

* * *

Освідчуюсь тобі в любові,
Моя вірадо, ніжне Слово.
Освідчуюсь і запевняю,
Що ні на що не промінюю
Святу любов, щиросердечну,
Відкриту, чисту, трішки гречну.
Освідчуюсь і свято вірю
У торжество кохання ліри,
Що пеленалась в серця роси
І неба життєствердну просинь!

2008 р.

* * *

Живи не так як всі,
Що лиш пливуть за течією.
На все май погляд свій,
Йди стежкою своєю.

Не мчи метеликом на світло
Наживи, зла і крутизни,
А сотвори сам честі світ свій
І лиш по совісті живи!

2008 р.

* * *

Мово чиста, світла й рідна,
Матір нації моєї,
Співом слова своєрідним
До життя будуй алеї.

Вознесися Фенікс-птахом
Над хулою животіння,
Що безжально зве на плаху
Серця і душі сумління.

2008 р.

* * *

Слугую лиш честі і совісті,
І тобі, Україно!
Пробач розтривожені сповіді,
Що душу ятрять без упину.

Пробач словотворнику грішному
За спраглу любов до любові,
Що в серці знаходиться ніжному
І вірші сполохані творить...

2008 р.

* * *

Буває, помічаю те,
Повз що проходять інші, геть байдуже.
Мій нерв оголеним бреде
В днях сонячних і дощових калюжах.

Я бачу правди й світла висоту,
В яку безмірно вірю щохвилини,
Але забігши у безчестя суєту,
Усім єством тужливо гину.

2008 р.

* * *

Мріються мрії у снах,
Ніжно сідають на вії,
Мов сонцесайності птах
В серці будують надію

На золоте майбуття
Змерзлій у чварах державі,
На щиросерде злиття
Сходу і Заходу слави!

2008 р.

* * *

Не вибудовуй тільк своєї долі,
Не потопи себе у днів крамолі.
Тягни до сонця ніжні серця руки –
Нехай відчує його чистий стукіт.

Зірви з душі байдужості кайдани,
Які віками виснуть понад нами.
Єством усім помчись до Бога-сина,
Розпрям, нарешті, з гордістю коліна.

І як це зробиш, то воскреснеш наче,
І серця подихом своїм гарячим
Прислужишся коханій Україні,
І станеш справжнім, а не блудним сином!

2008 р.

* * *

Чого нам для щастя нагально потрібно?!
Найперше – один одному стати рідним.
Щоб клекіт лелечий в душі озивався
І квіт весняний серця струн доторкався.

Та розбрат і досі живе поміж нами,
І ми солов'їні не чуємо гами.
То ж станьмо в один стрій, заради Держави,
Щоб нами онуки і діти пишались!

2008 р.

* * *

Із далеких і славних віків
У патетику нинішніх днів
Заплелося моє рідне місто, –
Серцю з гордості в грудях затісно.

О, Дубровице, рідний мій краю,
Моє серце і досі ти краєш.
То на луг мене кличеш безмежний,
То на першу осмислену стежку.

На тій стежці лишилася мати
І зблиск шиби з віконечка хати,
Із якої колись немовлям
Щебетав я до сонця «а-а»!

О, Дубровице, пісне моя!

2008 р.

* * *

Амфітеатр душі моєї,
До болю білий, мов лілеї,
Із ніжності колись вродився –
І на віки із нею злився!

* * *

Там, у дитинному куточку,
Вдягнувшись в спогадів сорочку,
Блукаю й нині я у снах,
Які вогнем горять в очах.

Дитинства незабутній простір
До мене прибігає в гості,
І я, сполохано, в нестямі,
Жадливо п'ю дитинства гамір.

2009 р.

* * *

Якщо у серці і душі
Живе добра́ світлиця,
То їм у пошуках краси
Ніколи не спиниться.

Вони зростати будуть ввись,
Неначе честі колос,
І недругів безсилу злість
Добром завжди поборють!

2009 р.

* * *

Усе життя – мов тлінь,
Як не шануєш пісню.
Крізь зміну поколінь
Не станьмо в часі прісні.

Відрікшись від Природи,
Мре серця дух в містах.
Знедолених сіл врода
Переростає в прах.

В осінньому саду –
Життєвих днях-заплавах,
Час гине на виду,
Упавши в зрад заграви...

2009 р.

* * *

Не кожен свою долю
Несе в добра долонях.
Не кожен серця мрію
Трудом і потом гріє.

А доля ж, наче жито,
Земний мов небозвід,
Зійде над вічним світом,
Як свій залишиш слід!

2009 р.

* * *

Коли фарс підлий боротьби за владу
Є нижчим ніж підвалини небес,
Сам Бог не дасть запродавцям тим ради,
Що служать злу, немов службовий пес.

Коли життя спрагливого торбинку
Наповнює Духовності струна,
То в синь небесну тягне руки стрімко
Росток державний вільного зерна!

2009 р.

* * *

Нізащо не схилю коліна –
Скоріше кат у безвість злине,
Який життя тулив до згину.
Борімось! Скресне Україна!

Загою поцілунками коліна
Моєї неньки-України,
І стане вона вище над катами,
Що й досі душ руйнують храми.

Зберімося в кулак єдиний,
Борімось! Скресне Україна!

2009 р.

* * *

Щодо обманутих вкладників Ощадбанку

Як чесно зароблені гроші
Нарешті узять мозолями?!
Попасти ще треба в реєстри,
Пройшовши ощадних кас гамір.

Пролити сердечного поту,
Свідомість утративши – впасти,
Щоб жалку знецінену квоту
Отримав живий поки власник...

2009 р.

* * *

Якщо душу хвилює
Часу грізний прибій,
Ти ніколи не скинеш
Серця стук у відбій

На поталу пільми,
Що обсіла державу,
Не простягнеш руки
Держимордам лукавим.

...Якби серця стук чистий
Депутати всі мали,
То давно вже держава
Надпивала мить слави.

2009 р.

* * *

Вбиває серце час продажний,
Закутаний в глум епатажний*
Верховної іудозРади,
Що спини нам зігнути радить.

Поради ці дають шакали,
Які століттями вбивали
Моєї України суть,
А нині розбрат їй несуть.

Та вірую, що вже узавтра
У слині захлинеться гавкіт
Всіх шавок недержавницького штибу,
І сонцем скресне Україні глиба!

2009 р.

* * *

Заворушились пси продажні,
З якими гидко поряд жить:
Сходіть-но і скупайтесь в лазні
Та пошануйте часу мить,

В якій ви, усеїдні тварі,
Дорвавшись владного стола,
Не прядете державі славу,
Бо честі геть у вас нема.

Призупиніть своє вампірство,
Душею добіжіть Христа,
Відкиньте з вуст лихе блюзнірство,
Бо Україна в нас одна!

2009 р.

* скандальна поведінка, що порушує загальноприйняті норми моралі і етикету

* * *

Які думки – таке і слово,
Що з наших душ і серць, мов сповідь,
Лягає спрагло на папір –
Зве в яр когось, когось до зір.

Кохаймо світлоносне слово,
Ростімо дух його здоровим,
Щоб наші діти і онуки
Несли у серці честі стукіт!

2009 р.

* * *

Я дитинства траву
В серці й досі ношу
Як істоту живу
І за нею тужу.

Але часу облуда
Навпіл рве наші груди
І, немов сатана,
Хилить всіх нас до дна.

Бо забули ми трави,
Які нас колихали,
Бо ми нищимо Мову –
Нації дієслово!

2009 р.

* * *

Розбудована потом і кров'ю,
Моя Русь-Україна
Крізь продажних століть нездоров'я –
У ганебності гине.

Її серце їдять зрад хрущі,
Убиваючи дух честі й слави,
Який крізь політичні дощі
Будував українську державу.

Та не схилимось ми в цій борні,
Розіб'ємо зазнайство пілатів,
І серця волелюбних синів
Вознесуть ввись *Соборності* шати!

2009 р.

* * *

Чомусь все просимось
в Європу і світи,
Хоча одвіку є
самодостатні.
Чомусь не скинемо
імперської фати,
В якій, крізь краник газу,
ноги ватні.

2009 р.

* * *

Між берегами серця і душі,
На долі неспокійної межі,
Мої слова оголені лежать
І квітами сполохано тремтять.

Вони на вічнім щастя рубежі
Пліч-о-пліч, крізь щодення міражі,
Мчать журавлем до щастя небокраю,
В них Віра у майбутнє чисте грає.

2010р.

* * *

Гребуть олігархи пихато
Під себе і сотки, й гектари,
А мені збудувати би хату
На Чумацькім Шляху, без піару.

Щоб вона була невеличка,
Наче зерня з вогненного маку,
Щоб її волелюбності личко
Не покрилось брехливості лаком!

2010р.

* * *

Мені так хочеться по росах потоптатись,
Які були дитинства джерелом,
І розірвати уз дорослих грати,
Які життю насіяли оском.

Мені так хочеться життєві поторочі*
Розбавити в любовному вогні
Й коханню подивитись очі в очі,
І в засвіт відійти, щасливим, уві сні...

2010р.

* * *

Як шани кожен з нас
Доб'ється до себе,
Тоді *іконостас*
Держави ввись зросте.

І стане Україна –
Найвища у світах,
І честь її вшанує
Москаль, єврей і лях!

2010р.

* *ілюзії*

* * *

Як ми були ще молоді,
Купався місяць у воді,
І крила нашої любові
Плекали щирсерду сповідь.

А нині на життєвім плесі
Швартуються човни агресій,
І в'януть недоспілі квіти
На часу зболенім суцвітті.

2010р.

* * *

Якщо настрій пустий
І душі мруть уста,
Ти в цю мить не німій –
Серце вб'є німота.

Пригадай журавлів,
Що у вирій летять
Й щемко посвистом крил
В веснах знов пригостять.

Ти приляж горілиць
Щирим серцем навзнак,
Журавлиний хай клич
До життя буде знак!

2010р.

* * *

На аляях любові
Серце з юні чатує,
В снах любовності словом
Мчить в рядки-алілуя.

Зустрічає щоночі
Юність в білій хустині,
І волóшкові очі,
Незабутні й донині...

2010р.

* * *

Сёрця оголені струни
Вбігають схмеліло в рядки,
Наче задавнені гуни
В нинішню хвилю ріки.

В них я не лиш подорожній –
В них мої будні життя,
Й келих душі не порожній –
Повний снаги майбуття.

2010р.

ЗМІСТ

“Акації шаль біла”	3
“Серед лісу забілили”	4
“Повтікали блискавиці”	4
“Ревуть шалені хвилі моря”	5
“У виспілих житах”	5
“Майже місяць залишилось”	6
“Вдягнув мороз непосидючий”	6
Серце	7
“Вже день прийдешній сонце визволяє”	7
“Вийди зранку на природу”	8
“Килимом барвистим”	8
“По саме небо квітнуть квіти”	9
“Цілую я уста дівочі”	9
“Серпень яблуком пахне”	10
“Тебе не бачив я вже дуже довго”	10
Весна	11
Пасха	11
Липень	12
“Тобі усмішка так пасує”	12
“Брови шнурочком”	13
“Притулися до мене щокою”	13
“Прибігла весна нова”	14
“Твої сонцеблиски очей”	14
“Трепетна ніжність весни”	15
“Світить місяць серпастий у небі”	15
“Над вологими вустами ставу”	16
Кохання	16
“Сонцесяйні неба чари”	17
“Удаль втекли днів громовиці”	17
Свічі нічної полум’я	18

“Знімаю капелюха”	18
“Найсвятіше на світі слово”	19
Музика	19
“Не зникають клопоти душі”	20
“На втомленій подушці часу”	20
“О, часе мій, усеплодючий”	21
“Поезії душевний рай”	21
“Сонячний зайчик”	22
“Схмелілі клаптики душі”	22
“Просякнутий вічністю космос”	23
“Коли торкаєшся мене Ти”	23
“Мчить пам’яті віз-тарантас”	24
“Навіяла віхола першого снігу”	24
“В серпні налетіла спека”	25
“Вбираю душею і серцем”	25
“Всесвіт будують поети!”	26
“В єдину спільноту і Захід, і Схід”	26
“Малює дощ потоки сліз на склі”	27
“Над журавлем синиця насміхалась”	27
“Лунає солов’їна пісня, як надія”	28
“Давайте, сестри й браття”	28
“Мово! Богородице Пречиста”	29
“Мій світ душі і серця”	30
“Душа сполохана Тобою”	30
Після дощу	31
“Той, хто із чистим серцем”	31
“Біг днів пеленаю у присмак весни”	32
“Сонця сміх крізь зіниці очей”	32
“У любистку й чебрецях”	33
“Потворна рабська психологія”	33
“Купаюся у рідній мові”	34
“Два крила України”	34

“Невже ми є лиш онімлі часу свідки”	35
“Моє серце дивиться на сонце”	35
“День купається в неба блакиті”	36
“Сльоза, що життя очищає”	36
Аорти	37
“Я, незбагнений всьому світу”	37
“Я в просторах Чумацького Шляху блукаю”	38
“Серцем написані вірші”	38
“Спілкування з природою”	39
“Прокидаюсь під музику гроз”	39
“Від народження з чесністю”	40
“Спів пташиний стрес серця тамує”	40
“Цілунку від Тебе чекаю ізнов”	41
“Відчуваючи втому душі”	41
“Мені вже стукнуло аж сорок”	42
“Душа шкарубіє від бруду щодення”	42
“Шалено мчить життя”	43
“В надвечірніх неба шатах”	43
“Люблю весни солодкі звуки”	44
“Життєвих втрат і болей не злічити”	44
“Завжди чарує небо в зорях”	45
“Душа блукає між століть”	45
“Колись в дитинстві на лелеці”	46
“В травні солов’ї дзвінки під ранок”	46
“Вже сиротливими стають могили”	47
“Скільки я маю хвилини”	47
“Сняться весни в пахощах кохання”	48
“Гроза розлютилась”	48
“Любим своє серце і душу”	49
“Не веди, Часе дивний”	49
“Через сотні років не забуду кроків”	50
“Спливає день, стихає гамір”	50

“Від лісів – і до моря”	51
“Листки всі до купи”	52
“Гроза відкрила синю даль”	52
“В небесні сутінки прозорі”	53
“Небо вкрилось хусткою дощу”	53
“Років юнацьких дивні лиця”	54
“Не віддам на поталу”	54
“Обличчя рідного і милого Полісся”	55
“Вклоняймося богу любові і честі”	55
“Над заржавілим плугом”	56
“Присягався хробак чесно жити”	56
“Нехай життя вже у зеніті”	57
“Небосяжні, до сонця, шляхи”	57
“Поверни мене до життя”	58
“Слова душі, що зроджені на нерві”	58
“В кайданах пристрасних століть”	59
“Північного «брата» кайдани”	59
“На часу дивохвилях”	60
“Лише надпивши бруд оман”	60
“Ми слово кобзареве”	61
“Не люблю я душі й серця гами”	61
“На зморшках часу”	62
“Мре серце від одчаю”	63
“Очі, грошима прикриті”	63
“Мій Боже, поцінуй, будь ласка”	64
“Віра й Надія мої вірні друзі”	64
“Злободенність часу”	65
“Україна – то не сало і калина”	65
“Вже скроні перший сніг наздоганяє”	66
“Я вірю в те, що чесні люди”	66
“О, як мені не вистачає”	67
“Мій парус душі”	67

“Безцінним скарбом кожного народу”	68
“Не надіймося лише на солов’їв”	68
“О ніжності, мій дару божий”	69
“Осики дві якось”	69
“Ось хмари чорні закривають”	70
“Відцвіла, відбула”	70
” Набрид вже часу нафталін”	71
“Як не шануєш літ минулих”	71
“Чобіт, що квіт нації топтав”	72
“Крізь туман брехні і фальші”	72
“В самих собі будуймо Україну”	73
“Тримаймо душу в чистоті”	73
“Як важко з ніжністю у серці жити”	74
“Я завжди потерпаю від гніту брехні”	74
“Місяць на випас отари зір вигнав”	75
“Якби із серця намистинки крові”	75
“Усе життя живу у непокорі”	76
“Душі моєї щира мова”	76
“Падають каштани на асфальт”	77
“В сувоях срібних зір небесних”	77
“Нам до Шевченка доростати треба”	78
“Провокую ходіння в себе”	78
“Чомусь сьогодні небо синє”	79
“Чиновництво, ще й досі недолуге”	79
“Я хворію тобою, нене”	80
“Душі моєї диво-таїна”	80
“Ні як не дотягнем до справжньої долі”	81
“Любі Сходе і Заходє”	81
“Шурхотить, шепоче дощ на підвіконні”	82
“Гарячим і ніжним коханням”	82
“Душа не може жить без тіла”	83
“Дочекалась мати сина”	83

“На перехрестях спалених доріг”	84
“Гроза проріядила небо”	84
“Долаю життя крутосхили”	85
Розпач	85
“На березі величної Горині”	86
“Торнеться і серце, і душа”	86
“Безсмертя Нації – Культура й Мова”	87
“Скрипить життя державний віз”	87
“Держави спрагли крила”	88
“Ще сплять в архівах”	88
“На срібло багатію я”	89
“Золото нашої мови”	89
“Кажуть: “Якщо хату, дитину, і дерево не породив”	90
“Крізь днів багаття”	90
“Мій світ, і досі ще дитинний”	91
“Не ховай в глибині грудей ніжність”	91
“Трепетне полум’я свічки”	92
“Свіч великодніх вогонь”	92
“Душі і серця течія”	93
“Сміюся сонцесяйно”	93
“Шумлять із вітрами тополі й берези”	94
Поезіє	94
“Розмовляю з очима неба”	95
“Через ганьбу зрадливих літ”	95
“Не будьмо добрішими”	96
“Якщо болить тобі держава”	96
“Якщо не здіймем плечі”	97
“Я творю поступ часу рядками”	97
“Не загубися в часу блуді”	98
“О, Боже, милий, усесильний”	98
“Тобою дихає, моя царице”	99
“Наспівало життя мені долю барвисту”	99
“З води колись зродилося життя”	100

“Якщо живе душа і серце болем України”	100
“Освідчуюсь тобі в любові”	101
“Живи не так, як всі”	101
“Мово чиста, світла й рідна”	102
“Слугую лиш честі і совісті”	102
“Буває, помічаю те”	103
“Мріються мрії у снах”	103
“Не вибудовуй тінь своєї долі”	104
“Чого нам для щастя нагально потрібно”	104
“Із далеких і славних віків”	105
“Амфітеатр душі моєї”	105
“Там, у дитинному куточку”	106
“Якщо у серці і душі”	106
“Усе життя – мов тлінь”	107
“Не кожен свою долю”	107
“Коли фарс підлий боротьби за владу”	108
“Нізащо не схилю коліна”	108
“Як чесно зароблені гроші”	109
“Якщо душу хвилює”	109
“Вбиває серце час продажний”	110
“Заворушилися пси продажні”	110
“Які думки – таке і слово”	111
“Я дитинства траву”	111
“Розбудована потом і кров’ю”	112
“Чомусь все просимось”	112
“Між берегами серця і душі”	113
“Требуть олігархи пихато”	113
“Мені так хочеться по росах потоптатись”	114
“Як шани кожен з нас”	114
“Як ми були ще молоді”	115
“Якщо настрій пустий”	115
“На алеях любові”	116
“Серця оголені струни”	116

ЛІТЕРАТУРНО-ХУДОЖНЄ ВИДАННЯ

Царик Григорій Миколайович

АКАЦІЇ ШАЛЬ БІЛА...

Лірика

Редактор

Тетяна Коровайчук

Коректор

Тетяна Коровайчук

Художнє оформлення

Ігоря Виговського

Комп'ютерний набір, графіка і верстка

Миколи Сада, Григорія Царика

Підписано до друку 19.09.2011 р. Формат 60x84 1/16. Папір офсет.
Гарнітура «Times». Друк офсет. Ум. друк. арк. 7,21. Наклад 300 пр. Зам. 46.

Видавництво «Волинські обереги».

33028 м. Рівне, вул. 16 Липня, 38; тел./факс: (0362) 62-03-97.
e-mail: oberegi@mail15.com

Свідоцтво про внесення до Державного реєстру суб'єкта
видавничої справи ДК № 270 від 07.12.2000 р.

Віддруковано в друкарні видавництва «Волинські обереги».